

Mijn afscheid van de Engelse Staatskerk

door J.C. Philpot, 28 maart 1835, met een voorrede bij de eerste en de zesde uitgave

Voorrede bij de eerste uitgave

Ik ben hoofdzakelijk door drie beweegredenen geleid tot de openbaarmaking van de volgende brief, welke de oorzaken blootlegt die mij bewogen mijn lidmaatschap van de Hogeschool en kerk van Engeland op te geven.

1. Ik ben het in de eerste plaats verplicht aan de kinderen Gods, die van verschillende plaatsen mijn prediking bijwoonden, om hen te doen verstaan waarom ik zo onverwachts, naar het hun zal voorkomen, mijn kansel verliet en ophield te preken in de nationale kerk. Zij zullen zien dat ik niet langer met een goed geweten in de Staatskerk blijven kon, en dat ik, hoewel niet graag tot die stap gebracht, niet kon en niet durfde 'te zondigen opdat de genade te meerder werde', of 'kwaad te doen, opdat het goede daaruit mocht komen' (Rom.5:20;8:8.)

2. Ik geef de brief in de tweede plaats uit voor degenen onder de evangelische geestelijkheid 'die niet', zoals met de meesten van hen het geval is, 'uit den bloede, noch uit den wil des vleses, noch uit den wil des mans, maar uit God geboren zijn' (Joh.1:13.) Dezen zijn gebonden in een stelsel dat in beginsel en in praktijk het Woord van God en de werkingen van de Heilige Geest in de harten der uitverkorenen tegenstaat. Ik roep zonder enige schroom alle geestelijk gezindten, en ook alle wedergeboren predikanten in de Kerk van Engeland toe, dat zij óf onkundig zijn van de natuur van Christus' geestelijk Koninkrijk en het reine Evangelie, óf dat hun overtuigingen van de waarheid worden verblind door hoogmoed, geldgierigheid, gemakzucht of enig ander werelds deksel dat op hun hart ligt. En ik wil hen ernstig waarschuwen, dat zij hun geweten verstompen door zich te beroepen op het voorbeeld van leraren als Toplady, Romaine, Newton en Hawker, die leefden en stierven in de gemeenschap van de Staatskerk. Het Woord van God luidt: 'Want een iegelijk zal zijn eigen pak dragen' (Gal. 6:5.) En wederom: 'die niet zichzelf prijst, maar dien de Heere prijst, die is beproefd' (2Kor. 10:18.)

3. In de derde plaats maak ik dit schrijven openbaar als een getuigenis en bewijs tegen onwedergeboren mannen, die 'menen dat de godzaligheid een gewin is' (1Tim.6:5), en die onder de naam van bisschoppen, diakenen, aartsdiakenen, rectors, vicarissen, hulppredikers en leden der colleges 'het vette eten en zichzelf bekleden met de wol' (Ezech.34:3), die zichzelf opvolgers noemen van de apostelen, 'en toch niet de Heere Jezus Christus dienen, maar hun buik' (Rom.16:18.)

Aan degenen onder Gods volk, die misschien menen dat ik in hardheid en bitterheid sprak, heb ik dit te zeggen: In deze dagen van zo zoetklinkende woorden als 'algemene liefde' en 'eensgezindheid onder christenen van alle genootschappen', 'is de waarheid gestruikeld op de straten en wat recht is kan er niet ingaan.' (Jes.59:14) Onder die schone en uitlokkende namen zoeken genadeloze mannen die een gestalte van godzaligheid vertonen, 'de smaadheid van het kruis' op te heffen, de eeuwige scheidslijn, door God tussen Zijn volk en de wereld getrokken, uit te wissen, en de waarheid met de dwaling, de gerechtigheid met de ongerechtigheid, het licht met de duisternis en Christus met Belial te verzoenen. Het zwaard van Samuël rust in de schede (1Sam.15:33) en de profeten van Baäl worden niet langer 'afgevoerd naar de beek Kison' (1Kon.18:40). Moge de gezegende God mij toerusten met getrouwheid en onbevreesdheid om 'dapperlijk te staan voor de waarheid' en zelfs 'scherpelijk te berispen' waar Zijn eer niet wordt geacht, en de lof van mensen meer gezocht wordt dan de lof van God.

Ten slotte wil ik opmerken, dat ik niemand wens de Kerk van Engeland te verlaten, dan alleen degenen die er door de Geest van God worden uitgeleid, en die door een geestelijke rekenkunde 'de kosten berekenen' om Jezus te volgen in de wedergeboorte. En ik wil er bijvoegen dat ik er niet aan denk, als God mij bij mijn tegenwoordig gevoelen bewaart, en er niet aan durf en wil denken om mij te verenigen met de politieke afscheiders, radicalen, papisten, socinianen en ongelovigen, om de Staatskerk door de sterke arm neer te werpen. 'Mijn ziel kome niet in hun verborgen raad; mijn eer worde niet verenigd met hun vergadering' (Gen.49:6.)

Moge het de enige, waarachtige en eeuwige JEHOVA, VADER, HET WOORD en DE HEILIGE GEEST behagen het lezen van de volgende bladzijden te zegenen aan de zielen van Zijn kinderen en tot stichting zou zijn van Zijn beminde, uitverkoren, verlost en gerechtvaardigde gemeente.

3 april 1835, J.C. Philpot

*****

Voorrede bij de zesde uitgave

Toen ik de volgende brief uitgaf, dacht ik er nauwelijks aan dat hij zoveel aftrek zou hebben en een zo goede en hartelijke ontvangst bij de kinderen Gods zou vinden. De ene uitgave is zo snel op de andere gevolgd, dat mij nauwelijks enige tijd gegeven werd om er iets nieuws bij te voegen, of de fouten te verbeteren die ontdekt zijn door het onpartijdige oog van oordeelkundige vrienden of door het mijne. Maar genegen te voldoen aan het verlangen naar een zesde uitgave, word ik ertoe geleid enige regels te schrijven als voorrede. De beperkte ruimte van één enkel vel in druk vergunde mij niet al mijn bezwaren tegen de Staatskerk te noemen, of er zo lang bij stil te staan als ik wel zou gewenst hebben. Ik kon slechts even de boze zweren aanwijzen, die haar van het hoofd tot de voeten bedekken, zonder ze tot de bodem toe te peilen of haar verborgen vuiligheid open te leggen. Om volkomen in al haar verderf en hoererijen in te treden, die op te sporen tot aan de bron, en al de gevolgen en praktijken die uit deze verdorven fonteinen opwellen bloot te leggen, zou niet slechts een boekdeel vereisen, maar een veel begaafder en meer ervaren pen dan die van mij. En daarom kan ik nu niet méér doen dan enige opmerkingen toevoegen aan die, welke in de volgende brief gevonden worden.

Ik druk dan hierbij mijn besliste overtuiging uit dat het *beginnel* van een Staatskerk op zich in strijd is met het Nieuwe Testament en in tegenspraak met de geopenbaarde wil van God. De Schrift der waarheid stelt ons de gehele wereld voor als liggende in de goddeloosheid, als afgefallen van God en blootgesteld aan Zijn rechtvaardige gramschap. Uit die gevallen en afgefallen wereld heeft God, zo verklaart ons dezelfde Schrift, van alle eeuwigheid een volk verkoren dat Hij voor Zijn eigen Naam heeft geformeerd, opdat het Zijn lof zou verkondigen.

Dit uitverkoren volk wordt door diezelfde Schrift beschreven als in de wereld ronddwalende gedurende hun onwedergeboren staat 'onwijs, ongehoorzaam, dwalende, menigerlei begeerlijkheden en wellusten dienende' (Titus 3:3), totdat zij, op de door God bestemde tijd, krachtadig door Zijn genade geroepen worden en geopenbaard als het uitverkoren overblijfsel. Dan door onderdompeling gedoopt zijnde (de enige Bijbelse wijze van dopen) worden zij tot gemeenten gevormd, die als zichtbare lichamen gescheiden zijn van de ongoddelijke en onwedergeboren wereld. Als de ogen der mensen niet verblind waren door hoogmoed, vooroordeel, opvoeding en de bedriegerijen des duivels, dan zou men in het voorbijlopen deze eenvoudige schets der geopenbaarde waarheid lezen, geschreven als met een lichtstraal op de bladzijden van het Nieuwe Testament. Maar als deze dingen zo zijn, wat gezag bestaat er dan voor een Staatskerk, die iedereen als christenen opneemt die binnen een zekere kring geboren, en in hun jonkheid bij het doopbekken besprengd zijn? Waar ergens is in het Woord van God enige grondslag aan te wijzen voor kerkelijke traktementen en parochiekerken, onderhouden door tienden, de landbouwer ontwongen, en door belastingen geheven van de huisvader? Kunnen vleselijke en onwedergeboren personen, vijanden Gods, kinderen des duivels, bokken, honden en wolven, zoals de Bijbel hen noemt, door een menselijke vinding of een vleselijke geboorte tot leden van de gemeente van Christus gemaakt worden? Is een mengelmoes en veelkleurige hoop van openbare zondaars, Farizeeën en huichelaars een gemeente van de levende God? De mensen kunnen zo een kerk noemen als het hun goeddunkt. Zij kunnen haar

als Kerk van Engeland, Kerk van Schotland of Kerk van Rome betitelen en hoe hoogklinkender naam zij haar geven, te meer zij bezig zijn met 'verleiden door schoonspreken en prijzen de harten der eenvoudigen.' (Rom.16:18). Maar kan een – ik wil niet zeggen, geestelijk maar enkel – verstandig mens menen, dat de titels die gegeven zijn aan de gemeenten in het Nieuwe Testament, zoals: 'heiligen', 'uitverkorenen', 'beminden Gods', 'gelovige broederen', enz., toegekend worden aan zo een verwarde mengelmoes en kakelbonte menigte, als waaruit de Kerk van Engeland bestaat?

Laat ons bijvoorbeeld een kerkelijke gemeente van vijfhonderd zielen nemen, van wie iedereen bij het doopbekken als kind christen is gemaakt (ik kan niet zeggen gedoopt: want de besprenging van zuigelingen is niets anders dan een bespotting van de ordinantie Gods). Zij worden allemaal door de Kerk van Engeland tot: 'wedergeborenen door de Heilige Geest', 'kinderen Gods', 'leden van Christus' en 'erfgenamen van het Koninkrijk der hemelen' verklaard. Het doet er niet toe wat deze vijfhonderd personen zijn; zij zijn leden van de Kerk van Engeland en daarom overeenkomstig haar leer, leden van Christus. Sommige van hen zijn wellicht hoereerders of overspelers, anderen dronkaards, anderen ruwe vloekers; en misschien niet één van hen is deelgenoot van de genade door geestelijke vernieuwing. Alle vijfhonderd, met één woord, kunnen vijanden van God zijn, die Hij eenmaal in de hel zal werpen. Toch zijn al die vijfhonderd naar de leer der Kerk van Engeland 'Beminden Gods', 'geroepen heiligen', 'uitverkoren in Christus Jezus' en 'erfgenamen der heerlijkheid'.

Maar iemand zal zeggen, dat de ijverigste verdedigers van de Kerk van Engeland zulke lieden niet als kinderen Gods beschouwen. Zij zeggen dat het mogelijk is om van de genade in de doop geschonken te vervallen; en dat zou het geval zijn met de personen die ik heb beschreven. Maar de vraag is niet wat bijzondere personen kunnen denken of wat leraren kunnen preken, maar welke taal is van de Kerk van Engeland? Moedigt zij dit denkbeeld aan? Wordt er van dien aard enige twijfel uitgedrukt in haar liturgie en formulieren? Loopt deze algemene gedachte niet van het begin tot het einde door haar 'Prayer Book', dat allen die tot christen gemaakt zijn (zogenaamd gedoopt), geconformeerd, aangenomen, gehuwd, aan de Kerk toegevoegd, aangeraakt door de Heilige Geest en begraven zijn, leden van Christus en kinderen Gods zijn? En hier is het noodlottige merkteken dat de Kerk van Engeland stempelt tot een valse kerk. Hierin bestaat haar ontzaglijke lastering en leugen, dat zij zegt dat Christus' vijanden Zijn volk zijn en de kinderen des duivels kinderen Gods; dat het onkruid tarwe is, dat de bokken schapen zijn en dat de synagoge des satans de Gemeente van Christus is.

Zo bespot zij God en bedriegt de mensen. Zij geeft vóór de vriendin van Christus te zijn en is de bondgenoot des satans. Zij stelt zich aan, als wilde zij zielen redden, en zij doet ze neerzinken in de bodemloze put. Zij noemt zichzelf de bruid van Christus en bedrijft overspel met de koningen der aarde.

Door dit *karakter van algemeenheid* vernietigt de Kerk van Engeland elk kenmerk van een geestelijke bedeling en loochent zij alle Evangelieleer. Elke waarheid van geestelijke aard verzaakt zij in de werkelijkheid en maakt zij tot een bloot verdichtsel. Ja, zij doet erger dan met de daad de waarheid verloochenen, omdat zij ze met woorden beaamt en door haar handelingen vernietigt. Zo geeft zij met alle bedriegerij van de ongerechtigheid voor, dat zij elke heilige lering vasthoudt, maar in het geheim steekt zij ze door haar systeem en in praktijk naar de hartader. Zij houdt bijvoorbeeld de wedergeboorte met woorden als een leerstuk vast, maar vernietigt ze met de daad, door alle besprenkelde zuigelingen voor wedergeborenen te verklaren. Zij belijdt de uitverkiezing te geloven, maar stelt haar helemaal terzijde door elk kind te leren zeggen: 'Ik ben een lid van Christus, een kind van God en een erfgenaam van het Koninkrijk der hemelen.' Zij preekt de verzoening door het bloed van Christus, maar in het verborgen vernietigt zij die leer door elke persoon die 'aangenomen' is, toe te laten tot het genot van het avondmaal en door iedere deelnemer te zeggen, dat het bloed van Christus voor hem gestort is. Dus zij ontreinigt en vernietigt alles wat zij aanraakt. Zij belijdt een kuise maagd te zijn,

de vrouw en de bruid van Christus, maar als een geheime overspeelster en vuile hoer omhelst zij de vijanden van Hem, Die zij haar man noemt. En haar belijdenis omschreven in haar artikelen en liturgie is slechts een masker, en misleiding, waaronder zij haar overspelige praktijken te beter verbergt. Het is deze schijn van waarheid die, als de gemaakte zedigheid van een hoer, de eenvoudigen in haar netten verstrikt; en haar kampvechters zouden, voor zo een openbare overspelige niet willen strijden.

Haar artikelen en haar belijdenis van de waarheid zijn de eigenlijke zaak, waarvoor haar Evangelische kampvechters optreden; omdat die strijders heel goed weten, dat haar praktijken te sterk in het oog lopen om verdedigd te worden. Dit is het stof dat hun eigen ogen verblindt, en waardoor zij proberen de ogen van anderen te verblinden. Maar verder; dit algemene karakter van de Kerk van Engeland, waardoor zij in een wijde omhelzing alle personen omvat, van de koning tot de onaanzienlijkste die bij haar doopvont besprengd zijn, is een openlijke opstand tegen het geestelijke Koninkrijk dat Christus kwam vestigen. Christus zegt: 'Mijn heilig volk is een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk.' (1Petr.2:9) De Kerk van Engeland zegt: 'Nee, allen zijn christenen, die zichtbare leden van mijn gemeenschap zijn.' Christus zegt: 'Tenzij dat iemand wederom geboren wordt, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien.' (Joh.3:3) De Kerk van Engeland zegt: 'Iedereen die ik doop, trouw of begraaf is christen; en onze allergodsdienstigste en genadige koning is mijn hoofd, al ware het ook dat hij openlijk alle zonden bedreef.' Aldus brengt het algemene karakter van de Kerk van Engeland drie dingen met zich mee: *overspel*, *opstand* en *misleiding*. *Overspel* omdat zij belijdt de bruid van Christus te zijn, terwijl zij het met iedereen houdt. *Opstand* omdat zij een stelsel heeft ingevoerd en wetten uitgevaardigd in lijnrechte tegenspraak met de geopenbaarde wil van God. *Misleiding* omdat zij duizenden en tienduizenden bedriegt, hun wijsmakende dat zij kinderen Gods zijn, terwijl zij kinderen des duivels zijn. En hoe zou het ook anders kunnen, dat de Kerk van Engeland een valse Kerk is? Van wie rekent zij haar afkomst? Zij is de dochter van een hoer en 'zo de moeder is zo is haar dochter'. De hele inrichting en samenstelling van de Kerk van Engeland is dezelfde als die van de roomse kerk. De verdeling van het land in kerspelen; de onderscheiden orde van bisschoppen, priesters en diakenen; de hoofdkerken met haar luie lediggangers, onder de naam van kanunniken en domheren; het recht van aanstelling; de titels der geestelijken; de tienden waarmee deze zich mesten; het grootste deel der liturgie en in één woord: het gehele beginsel van de Staatskerk is rooms-katholiek. Al die dingen bestonden, juist zoals zij nu bestaan, al vóór de Hervorming.

Al wat bij de Hervorming wezenlijk gedaan werd, was de verwijdering van de meest in het oog springende bijgelovigheden en verdorven leringen van de roomse kerk; het stellen van de koning tot het hoofd van de kerk in plaats van de paus; de vertaling in het Engels van de roomse liturgie, met enkele bijvoegingen en veranderingen; en de uitvaardiging van artikelen die voor het merendeel gezonde leerstellende waarheid bevatten. Alle andere dingen bleven onaangeroerd, en van de dagen van koningin Elisabeth, A.D. 1558 tot de omwenteling in 1688, werd elke poging aangewend om de Kerk van Engeland dichter bij de kerk van Rome te brengen, veelmeer dan om ze verder van haar te verwijderen. Zullen wij ons dan niet verwonderen als niet veel meer gedaan is dan een weinig van het blanketsel af te wassen waarmee de roomse Izebel haar gelaat besmeerd had? Of zullen wij ons verwonderen, omdat de dochter zozeer op haar moeder lijkt?

Maar ik vergeet dat ik een voorrede schrijf en geen verhandeling. Ik moet mijzelf daarom bepalen tot de verdediging van mijn 'Brief' ten opzichte van de hoofdbeschuldiging, van welke ik gehoord heb dat daartegen aangevoerd wordt.

Ik ben ervan beschuldigd dat ik hard ben uitgevaren tegen de evangelische geestelijkheid in de aanmerkingen, welke ik op de predikanten heb gemaakt. In antwoord op deze beschuldiging wil ik, in plaats van mijn eerste oordeel te verzachten of in te trekken, eenvoudigweg mijn vorige vraag herhalen (en laat elke evangelische predikant in wie zijn handen zij komen mag, voor

zichzelf antwoorden): 'Wie onder hen kan duidelijk en besliste rekenschap geven van de intrede van de Wet in zijn geweten, die schuld, veroordeling en dood met zich meebrengt; en van een verlossing door de inwendige openbaring van Christus en de toepassing van het bloed der besprenging?' Als hij deze vragen eerlijk kan beantwoorden, dan vervalt tegen hem mijn aanklacht als christen of als leraar.

Maar, zelfs wanneer hij mijn vragen kan beantwoorden wat betreft zijn roeping door genade en zijn wettelijke beroeping tot de bediening, dan heb ik nog niet met hem afgedaan. Ik heb nog een punt van beschuldiging en breng een andere klacht tegen hem uit, op welke hij, daarvan ben ik zeker, niet kan antwoorden. En dat is: de beschuldiging van leugen en valsheid. Om die beschuldiging duidelijk te maken, wil ik mij rechtstreeks persoonlijk richten tot elke evangelische predikant. 'Geloof u dat de wedergeboorte een bovennatuurlijke daad van de Heilige Geest aan de ziel is, en zonder welk die te ondervinden niemand kan zalig worden?' Op die vraag zult u antwoorden: 'Ja.' 'Geloof u dat alle kindertjes aldus geestelijk en bovennatuurlijk worden wedergeboren door de doop?' Hierop moet u antwoorden (als u ooit de wedergeboorte bij bevinding hebt leren kennen): 'nee.' Liegt u dan niet tegen God, zo dikwijls als u Hem dankt, omdat Hij 'dit kind heeft wedergeboren door Zijn Heilige Geest'? Nog eens: 'Geloof u dat elke vrouw die zichzelf aangeeft voor haar 'Kerkgang' (gelijk de spreekwijze is) 'een dienstmaagd des Heeren' is?' U moet antwoorden: 'Nee.' Waarom dan liegt u tegen God, door Hem in uw dankgebed te zeggen dat zij dat wél is? Voorts: 'Geloof u dat elke persoon die u begraaft een 'geliefde broeder' is, wiens ziel 'de almachtige God in Zijn grote barmhartigheid tot Zich heeft willen nemen'? De verst gedreven zogenaamde liefde, zal niet van u verwachten dat u zo denkt. Maar waarom 'liegt u dan tegen God', door met uw lippen te spreken, wat u met uw hart niet gelooft?' Ik vraag een duidelijk antwoord op een duidelijke vraag. Zijn dit leugens, of niet? Laat ons met geen dubbelzinnigheid, geen uitvluchten, geen reservatio mentalis te doen hebben. U gelooft iets met uw hart, maar uw lippen spreken het tegendeel. Als dit geen liegen is, wat is wel dan liegen? En is het een meer verschoonlijke of minder bedenkelijke leugen, omdat u ze, als geordend leraar tot God richt ten aanhoren van een gemeente, en dat zólang herhaalt, totdat uw geweten zo hard geworden is, dat het ongevoelig geworden is?

Maar ik heb nog niet afgehandeld met u. Ik heb nog een andere beschuldiging van een gelijksoortig karakter tegen u in te brengen.

Ik heb u tot heden slechts schuldig gesteld aan leugens bij gelegenheid, maar nu beschuldig ik u, als die leeft in bestendige leugen. Geeft u waarlijk uw ongeveinsde goedkeuring en toestemming aan alles wat in het Common Prayer Book (algemeen gebedenboek) gevonden en voorgeschreven wordt? Het woord 'ongeveinsde' beneemt u elke uitvlucht. Kunt u dan uw ongeveinsde goedkeuring en toestemming geven aan elke uitdrukking in het formuliergebed voor 'koning Karel, de martelaar'; aan de absolutie in het ziekenbezoek; aan de toespraak der bisschoppen tot de priesters: 'ontvangt de Heilige Geest'; aan de woorden: 'onze meest godsdienstige en genadige koning', als toepasselijk op de overleden of tegenwoordige soeverein; en aan vele uitdrukkingen die in dit formulier aanwezig zijn? Als u een man bent, die werkelijk door God verlicht is, dan kunt u niet ongeveinsd uw toestemming geven aan zulke uitdrukkingen, als overeenstemmende met de Heilige Schrift. En toch, die ongeveinsde toestemming en goedkeuring hebt u gegeven, en u bent alleen door zo te doen een dienaar geworden van de Kerk van Engeland. Als u een parochiegeestelijke bent, zo hebt u het plechtig verklaard voor de gemeente; en als u een ondergeestelijke bent, zo tekende u dezelfde verklaring bij uw ordening. Ziedaar dan de levensvoorwaarde van uw bediening. En welke voorwaarde?: *te leven in bestendige leugen*. Laat mij u tot uw overweging het geval van Ananias en Saffira in herinnering brengen, en wat er gezegd wordt van de leugenaars in Openbaringen 21:8 ('Maar den vreesachtigen, en ongelovigen, en gruwelijken, en doodslagers, en hoereerders, en tovenaars, en afgodendienaars, en al den leugenaars, is hun deel in den poel die daar brandt van vuur en sulfer') en 22:15 ('Maar buiten zullen zijn de honden, en de tovenaars, en de hoereerders, en de doodslagers, en de afgodendienaars, en een iegelijk die de leugen liefheeft en doet'). Meen niet dat u er af zult komen met te roepen: 'Wat bent u bitter

en hard!' Maar vraag liever: 'Is het waar?' Als ik bitter en hard ben, dan moet *ik* de schuld dragen, maar als de beschuldiging waar is, dan valt de last daarvan op *u*.

En als God u gezegend heeft met een teder geweten en een Goddelijke vrees voor Zijn heilige Naam, moge dan de satan uw ogen niet verblinden met de gulden blinddoek van traktement, standplaats en achting bij mensen, want veel beter zou het voor u zijn (stenen blikken aan de weg), in het vriendelijke licht van Gods aanschijn, dan omhangen te zijn met fijn lijnwaad door aankleving van een vleselijk en ongoddelijk stelsel.

*****

Afscheid van de Kerk van Engeland middels een brief aan de provoost van het Worcester College te Oxford.

Mijnheer de provoost (voorzitter van het college),

Ik neem de vrijheid mijn ontslag in te dienen van het lidmaatschap van het Worcester College, waartoe ik verkozen werd in het jaar 1826. Omdat ik niet langer met een goed geweten leraar of lid kan blijven van de Staatskerk voel ik mij tot deze stap gedwongen. Na hevige en vele beroeringen van mijn gemoed ben ik, naar ik vertrouw aan de hand van God, ertoe geleid mij af te scheiden van het wereldse en bedorven lichaam, dat de Kerk van Engeland wordt genoemd. Haar dwalingen en verdorvenheden, zowel als haar volstreekte tegenstrijdigheid met het wezen van een Evangelische gemeente, zoals dat in het Nieuwe Testament wordt aangegeven, zijn mij nu sinds twee of drie jaar trapsgewijs duidelijk voor ogen gesteld. Maar, hoewel ik langzaam en trapsgewijs licht van Boven ontving om de Staatskerk in haar ware kleuren te zien, belijd ik nu, dat sinds kort de zonde van in haar te blijven met kracht op mijn geweten is gelegd. Ik heb onlangs gevoeld dat ik, door een van haar leraren te blijven, ondersteunde wat in de ogen van de heilige Jehova verfoeilijk en hatelijk is. Ik heb gevoeld dat ik door haar kansel te beklimmen een stelsel huldigde wat in beginsel en praktijk, met wortel en tak, verwerpelijk is voor God. Ik heb gevoeld dat ik de kinderen Gods, die neerzaten onder mijn prediking, in algehele duisternis hield aangaande de natuur van een ware christelijke gemeente. Ik heb gevoeld dat beide, ikzelf, en het geestelijke volk dat mijn prediking aanhoorde, in beginsel en systeem vermengd waren met de ongoddelijken, de farizeeën, de formalisten, de wereldlingen en de huichelaars.

En zo waren, terwijl ik in de Kerk van Engeland bleef, mijn beginselen en handelingen, mijn belijdenis en gedrag, mijn prediking en praktijk, onbestaanbaar met elkaar.

Door mijn prediking scheidde ik het volk Gods van 'de wereld die in het boze ligt', terwijl de Staatskerk, in haar liturgie en formulieren, de geestelijken en de vleselijken, de wedergeborenen en onwedergeborenen, de schapen en de bokken vermengde. Ik kwam op voor de wedergeboorte als een bovennatuurlijke daad, door de eeuwige Geest gewerkt in de zielen der uitverkorenen; maar de Kerk van Engeland dankte God voor de wedergeboorte van elk kind dat met een beetje water was besprengd. Het ware gebed stelde ik voor, als een werk des Geestes op de ziel, als de verzuchting van een beladen hart, als de uitstorting van een verbrijzelde geest, als het roepen van een kind tot zijn hemelse Vader, als het hongeren en dorsten van een ziel die naar God huilt. De Kerk bond mij aan koude, opgelegde en vervelende formulieren, waarnaar ik bad voor de koninklijke familie, het parlement, de bisschoppen en alle soorten mensen, met ternauwernood één enkele bede welke de Geest werkt in een wedergeboren hart. Mijn ziel werd in mij gepijnigd en bezwaard, als ik hoorde hoe de goddelozen en lichtzinnigen de dierbare verzuchtingen Davids in de psalmen op hun lippen namen. Ik hoorde rondom mij zeggen door hen, van wie ik door hun leven en gedrag wist zat zij nooit ook maar één ogenblik de smart van een gewonde consciëntie gevoeld hadden: 'Ik ben gezonken in grondelozen modder waar men niet kan staan; ik ben gekomen in de diepten der

wateren, en de vloed overstroomt mij.’ (Ps.69:3) Ik hoorde hen, die nooit iets begeerd of verlangd hadden dan de bevrediging van hun eigen lusten en begeerlijkheden, overluid roepen: ‘Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God!’ (Ps. 42:2) Zij die gekleed waren in al de kleuren van de regenboog, hoorde ik zeggen: ‘Ik ben ellendig en nooddruftig.’ (Ps.70:6) Van genadeloze lieden, die nooit een druppel van de onderwijzing van de Geest hadden gesmaakt en die buiten de kerk vloekten, spotten en schimpten, klonk in mijn oren het geroep: ‘Neem Uw Heilige Geest niet van mij!’ (Ps.51:13).

Overspelers en overspeelsters riepen luidkeels: ‘Ik was mijn handen in onschuld; en ik ga rondom Uw altaar.’ (Ps.26:6). En de eigengerechte farizeeër sprak luid voor mijn oren uit: ‘Ik zal heengaan in de mogendheden des Heeren HEEREN; ik zal Uw gerechtigheid vermelden, de Uwe alleen.’ (Ps.71:16) Alzo werd de genadige en gezegende bevinding van Gods heiligen bespot en verguisd, en de vurige gebeden en verzuchtingen des Geestes in de verslagen harten werden geschonden door het ongodelijk ijdel roepen van zodanige onheilige lippen. En ik was mij ervan bewust hoe dat alles niet een bijzonder en op zichzelf staand geval was, of iets dat voortkwam uit de willekeur van enkele personen, maar dat het welgekozen beginsel en stelsel van de Kerk van Engeland was. Ik zag dat het zo was, omdat zij elk kind leerde zeggen: ‘Door mijn doop ben ik een lid van Christus, een kind van God en een erfgenaam van het Koninkrijk der hemelen geworden.’

Ik zag ook dat het zo was door die antwoorden welke zij al haar leden in haar samenkomsten op de lippen legt, en telkens en telkens weer werd mijn ziel brandende in mij bij het aanhoren van de onbekeerde jongens en meisjes, die God bespotten door de antwoorden uit te galmen, zoals zij daarin werktuigelijk onderwezen waren door onkundige predikanten, ouders en onderwijzers. Terwijl ik gedurende de laatste drie jaar een hoorder en niet een lezer der liturgie was, ben ik meermalen gedwongen geweest mijn oren met beide handen te sluiten, opdat ik niet horen zou het werktuigelijk geroep der kinderen, wiens antwoorden altijd op deze bespottende wijze klonken: ‘Wij hebben die dingen ongedaan gelaten, welke wij behoorden niet gedaan te hebben’; ik kermde in mijn hart als ik de goddelozen rondom mij op deze wijze God hoorde bespotten, en zover was ik ervan verwijderd om mij te verenigen met de dode en geesteloze formulieren van het Prayer Book, dat ik in het verborgen slechts kon bidden: ‘Heere, verlos mij van dit werelds en onheilig systeem!’ Elk doods en dor gebed scheen opnieuw een stuk ijs op mijn hart te leggen, en als ik de kansel beklom, kon niets dan de hand van God, tot Wie ik om hulp riep, de dodelijkheid en dorheid wegnemen, die de vervelende formulieren in mij hadden opgewekt.

Bij tijden, ook als ik het opstaan en neerzitten, het buigen, het zich naar het oosten keren, het knielen in deze plaats en het staan in die, en de gehele gang van deze ‘lichamelijke oefening’, waarmee de gezegende Jehova bespot werd, gadesloeg, kon ik dat alles niet anders beschouwen dan als slechts weinig verschillend van het poppenspel van een paaps mishuis.

Maar hoewel ik de rampzalige vormendienst van de Kerk van Engeland gevoelde en bij tijden daaronder zuchtte, werd ik voornamelijk door twee redenen in haar gemeenschap gehouden.

De ene was, dat ik in een duistere omgeving of buurtschap wenste nuttig te zijn voor de kinderen Gods, met wie ik ongeveer zeven jaar verbonden was geweest en van wie sommige beleden enige zegen te genieten door middel van mijn bediening.

De andere was louter vleselijk, en hoewel zij zich verborgen hield in de geheime schuilhoeken van mijn hart en daarom onopgemerkt bleef, was zij ongetwijfeld van veel invloed op mij. Het was de begeerte om die staat van onafhankelijkheid te behouden, die mij gewaarborgd werd door mijn Fellowship.¹ Mijn hart, ik wil dat openlijk uitspreken, is mij menigmaal ontzonken, als ik mij voorstelde hoe mijn reeds zwakke gezondheid zou uitlopen in een bepaalde ziekte, en daarom armoede en gebrek mij dreigden. Ik was ook biddende om opening van de Heere, opdat mijn pad mij duidelijk getoond mocht worden, daar ik, hoewel vast besloten nooit een

---

¹ Lidmaatschap van het college. Een Fellow is een geestelijke van de Engelse Staatskerk, die nadat hij de vereiste graad heeft verkregen, nog financiële ondersteuning ontvangt van het college zolang hij ongehuwd blijft. Ongetwijfeld werd dit zo ingericht ten einde studerenden in staat te stellen langer dan volstrekt nodig was, hun studie voort te zetten.

verbetering van standplaats of een beroep aan te nemen, onwillig was mijn bediening op te geven voor de dood van de zeer bejaarde parochiegeestelijke.²

Echter, ben ik er onlangs toe gebracht om te zien dat ik 'niet het kwade moest doen, opdat het goede daaruit voort zou komen' en dat, als mijn geweten ten volle overtuigd was van zonde door in de Kerk van Engeland te blijven, geen duidelijker en nadrukkelijker aanwijzing van de wil van God nodig was.

Aldus heb ik de innerlijke werkzaamheden van mijn hart blootgelegd, en de weg waarlangs ik geleid ben, om aan te tonen dat mijn onttrekking van mijn lidmaatschap van het College, het neerleggen van mijn bediening en mijn afscheid van de Kerk, helemaal geen plotselinge en haastige stap is, maar de trapsgewijze verlichting, en de even gelijke overtuiging.

Voornamelijk heb ik onder deze bijzondere verkeerdheden (beladen zijnde) gezwoegd, daar ik er onophoudelijk mee in aanraking kwam. En ik heb ook gevoeld dat door mijn blijven in de Staatskerk elke andere verderfenis, die zo een werelds systeem met zich voert, door mij gewettigd werd. Zo moest ik de vereniging van Kerk en staat goedkeuren; het erkennen van de koning, in plaats van Christus, als Hoofd van de Kerk; de weelde en sier van de bisschoppen; het wegschenken van standplaatsen met het oog op de verkiezingen; de opeenhoping van waardigheden of bedieningen door goddeloze ouders aan goddeloze kinderen; het stelsel der tienden³, het beginsel en de praktijk van geestelijke gerechtshoven; het voortbrengen van predikanten in het groot, door de ordening der bisschoppen; en heel de massa van kwade dingen, die haar oorsprong vindt in een wereldse en weelderige Staatskerk.

Terwijl Christus mij geboden heeft 'niemand op aarde Vader te noemen' en zelf niet 'rabbi en meester' genaamd te worden, en daarom geen titel te dragen, waardoor het priesterschap of de bediening als predikant onderscheiden wordt, moest ik het goedkeuren dat zijn geroepen dienaren werden versierd met de voden van de antichrist; ik bedoel met de opgeblazen titels van: Eerwaarde, Zeer Eerwaarde, Hoog Eerwaarde, Meestereerwaarde, Vader in God, Uwe Genade, en dergelijke. Als predikant in de Staatskerk moest ik eveneens de verfoeilijke handel in standplaatsen goedkeuren, waarbij 'de zielen van mensen' worden gekocht en verkocht (een bijzonder kenteken van Babel, Openb.18:13) en aan de hoogste bieder worden toegewezen door de hamerslag van de makelaar. Zo maakt zich het gehele stelsel in zijn wortel, stam en takken aan het vernieuwde en geestelijke gemoed openbaar als deel en erfenis van die antichrist, van dat Babel, waarvan de Heere de opkomst heeft voorzien aan Zijn dienstknechten en waarvan Hij hun zegt uit te gaan en zich ervan af te scheiden.

Daarenboven, als lid van de Universiteit en als Fellow van een College word ik, onvermijdelijk en noodzakelijk gemengd in veel kwaad, waarvan ik overtuigd ben, dat het niet minder gehaat is bij God. Zo moet ik, in deze hoedanigheid, het hele stelsel van een Hogeschool goedkeuren, als die nodig zou zijn om mensen te bekwamen dienstknechten van Jezus Christus te worden.

Maar wie, die door bevinding, de soevereiniteit van Jehova, kent in de verkiezing van Zijn dienstknechten, zal niet voelen, welke vermetelheid het is om op deze wijze onwedergeboren lieden op te leiden om op te treden in Zijn heilige Naam? De roeping tot de bediening is even soeverein als de roeping door genade. En Jehova zal de ketellapper van de kruiwagen en de schoenlapper van de driestel nemen en hen zenden om Zijn Woord te preken, zoals Hij Elisa van achter de ploeg riep en Amos van 'het wilde vijgen lezen.' Door dus steeds maar lid te blijven van de Universiteit, loochende ik stilzwijgend de gaven en genadewerkingen van de Heilige Geest, Die alleen de mens kan bekwamen tot de bediening, en stelde in de plaats

² Hij stierf binnen zes weken na mijn onttrekking aan de Kerk.

³ Ik kan er slechts met bevreemding aan denken, hoe mannen, die een geestelijke godsdienst belijden en zichzelf Evangeliepredikers noemen, tienden kunnen nemen van vleselijke en onbekeerde landbouwers; ja, zoals ik weet dat sommigen doen, ze zo hoog mogelijk opjagen, en zelfs de wet te hulp roepen om tot betaling te dwingen. Terwijl anderen van dezelfde naam en aanspraak tienden innen van akkers, besproeid met het zweet van de dagloner, en beloningen eisen bij de begrafenis van armen, terwijl zijzelf met koets en paarden rijden. Hiervan ben ik zeker, dat hen door de gezegende Geest zulke dingen niet geleerd worden; daar Deze de wedergeborene in alle waarheid leidt; het geweten teder maakt en innerlijke barmhartigheid verwekt met de armen en behoeftigen. Het Nieuwe Testament staat geen andere inkomsten toe aan de dienaren dan vrije en vrijwillige offers, en derhalve zijn alle tienden, beloningen, fooien en schattingen een deel van die 'verborgenheid der ongerechtigheid', van welke Babylon, de moeder der hoererijen, het hoofd is.

daarvan enige kennis van het Latijn en Grieks en meer van zulke uitwendige wetenschap, die godgeleerdheid genoemd wordt. Maar door zo te doen verwierp ik noodzakelijk, als dienaars, sommigen van Gods innemendste en meest ingeleide dienstknechten, als bijvoorbeeld Bunyan, Hart en Huntington; verheffende in hun plaats onwedergeboren lieden die nog nooit een enkele waarheid door de eeuwige Geest geleerd hadden. En omdat ik, door lid te blijven van de Universiteit haar beginsel huldig, zo huldig ik ook, tot op zekere hoogte, haar praktijk. Welke deze praktijk is, kan uitgelegd worden door hen die de verschillende academische graden hebben verworven. Maar waar zie ik in heel die praktijk de merktekenen van Christus, of de 'voetstappen Zijner schapen'? Kunnen die gevonden worden in de spreekkamers of eetzaal van het Hoofd der Huizen? Of in de gezelschappen van de Fellows? Bij de gastmalen, drinkgelagen en soupers, is feestmaal op late uren, van de studenten? Wat, zo vraag ik, wordt daar gewoonlijk bij de laatstgenoemde gezelschappen anders vernomen dan getier, het zingen van onreine liederen, of gesprekken over roeiwedstrijden, wedrennen en vossenjachten? En wat wordt in de eerstgenoemde gezelschappen meer gehoord dan het staatkundige nieuws, de voorvallen van de dag en al zulke beuzelingen meer, ja zelfs soms onbetamelijke gesprekken, die het kenmerk leveren dat de ziel 'dood in zonden' is? Waar wordt onder al deze personen (hetzij zij 'geordende dienaars zijn van Jezus Christus of zulke die daartoe 'opgeleid' worden) de Naam gehoord van de Zaligmaker, en waar wordt de stem van het gebed vernomen?

Als dat wel ergens het geval is, dan is het bij de weinige, verachte, ondergeschikte geestelijken, die godsdienst genoeg hebben om het openlijke kwaad rondom zich te zien, maar die niet genoeg genade of geloof hebben om zich geheel en al aan dat stelsel te onttrekken.

En wie die bekend is met de Hogeschool, zal niet toestemmen dat het volgende verslag een getrouwe schets is van de loop, gevolgd door de meeste van haar kinderen? Een jeugdige aspirant wordt in zijn jeugd in onbekeerde toestand toegelaten aan een van de openbare scholen die hopen van ongerechtigheid zijn, of op een bijzondere school, in sommige gevallen iets beter en in andere gevallen nog slechter. Daarna komt hij naar de goddelijke bediening aan het College, om na een driejarige zijn graad te verkrijgen. Met deze graad en zijn academische getuigschriften, die zonder enige moeite worden verkregen, tenzij in het geval van zeer bekende onzedelijkheid, ofwel als er enige blijken te zijn van geestelijk leven, meldt hij zich aan bij de bisschop, om geordend te worden. Na onderzocht te zijn door de kapelaan van de bisschop over enkele hoofdstukken van de theologische wetenschap, en als hij kundig genoeg bevonden is, wordt hij geordend te midden van een aantal andere kandidaten, zonder dat er sprake is van enig geestelijk onderzoek, zonder enige vraag aangaande zijn bekering tot God, of enig ernstig onderzoek naar zijn beweegredenen of geschiktheid tot een zo allerge wichtigst werk. De onverschillige harteloosheid en werktuigelijke vormelijkheid, in de regel geopenbaard door bisschop, kapelaan, aartsdiaken, etc., als ook de zorgeloosheid en lichtzinnigheid van de meeste der kandidaten, kunnen nooit vergeten worden door iemand van wie God zijn hart geraakt heeft, en die getuige is geweest van het plechtige poppenspel van een halfjarige ordinantie.

Maar verder, als lid van de Universiteit ben ik verbonden met een stelsel, en met personen, die, hoe beminnelijk en geleerd ook, (en als ik de vriendelijkheid van sommigen zou vergeten, zou ik werkelijk ondankbaar zijn) toch onwetend zijn van Jezus Christus. Aan de handelingen, die zij als stelsel verricht, heb ik deel; en direct of indirect keur ik ze goed.

Zo help ik mee tot het weggeven van standplaatsen aan onbekeerde personen, hoewel ik in mijn eigen geweten overtuigd ben dat zij niet door genade geroepen zijn, en veel minder tot het werk der bediening. Ik heb er ook deel aan dat getuigschriften van een goed zedelijk gedrag en een wandel zonder onderscheid worden uitgereikt, om door de kandidaten voor de ordening te worden getoond aan de bisschop (immers, deze stukken dragen het collegiale zegel), zoals zij ook gegeven worden bij de verkiezing van Fellows en scholars tot opneming in hun klassen, om hen zo in te leiden tot de heilige dienst; in één woord, tot het hele systeem van opleiding, dat, naar ik geloof, als een middel om leraars te vormen, hatelijk is in Gods ogen. Om kort te gaan: ik ben verenigd met een maatschappij van lieden van wie leven en gedrag, hoe beminnelijk,

zedelijk of eerbaar ook, niet is zoals dat van het 'nooddriftige en ellendige' volk van God. Geen andere weg blijft mij daarom over dan al dat kwaad te ontvlieden en om 'mijzelf rein te houden en geen deel te hebben aan de zonden van anderen', en uit Babylon te vluchten.

Ten laatste: ik verlaat de Kerk van Engeland omdat ik aan haar nauwelijks een enkel merkteken van een ware Kerk kan bespeuren. Zij vertrapt de ene ordinantie van Christus door de besprenging van zuigelingen, welke zij wedergeboorte noemt (het Woord van God staat geen andere doop toe dan die van gelovigen en dat door onderdompeling) en ontheiligt de andere door toe te laten dat de goddelozen daaraan deelnemen. De ware Kerk wordt veracht, maar zij (de Staatskerk) wordt geëerd. De ware Kerk wordt vervolgd, maar zij is vervolgende. De ware Kerk is uit de wereld uitverkoren, maar zij is een deel en eigendom van de wereld. De ware Kerk bestaat alleen uit wedergeborenen, maar zij omhelst in haar, over het algemeen uitgebreide armen, dronkaards, leugenaars, dieven en onzedelijke karakters van het land. Zij christent hen (door haar doop), neemt hen aan en bevestigt hen, trouwt hen en begraaft hen.

En zij verklaart van allen aan wie zij deze bediening uitoefent, dat zij zijn 'wedergeboren'⁴, dat 'al hun zonden hun vergeven zijn'⁵, dat zij 'dienstknechten Gods' zijn⁶. Als op een sterfbed misschien enige twijfel of kommer oprijst of alles voor de eeuwigheid wel in orde is, dan zendt zij haar predikant om de stervende te bezoeken en 'hen vrij te spreken van alle zonden'⁷. En na zo dus alle ongerustheid te hebben uitgedoofd en hen wijs gemaakt te hebben dat zij in vrede zullen sterven, stilt zij de opkomende twijfels van verwanten en vrienden bij de grafkuil door hen te verzekeren dat 'onze broeder is bevrijd uit de ellende van deze zondige wereld' en is 'toevertrouwd aan het stof in de gewisse en zekere hoop der opstanding tot het eeuwige leven'. O, kon de ontzaglijke sluier die de tijd van de eeuwigheid scheidt voor een ogenblik worden opgelicht, dan zouden we zien dat duizenden die door de Kerk van Engeland zijn gezegend, door God vervloekt zijn, en dat tienduizenden van wie zij verzekert dat zij 'in vreugde en heerlijkheid zijn', op dit ogenblik 'hun ogen opheffen, zijnde in de pijn.' En terwijl zij spreekt van vrede en troost tot allen die haar 'Moeder' willen noemen, sluit zij uit en verklaart zij 'schuldig aan gruwelijke dwalingen' allen die door de Geest zijn verlicht om te getuigen dat zij niet de ware Kerk is, en die zich daarom aan haar gemeenschap onttrekken. Wat is dat anders dan de oude palen van waarheid en dwaling te verzetten; het kwade goed en het goede kwaad te heten; duisternis tot licht te stellen en licht tot duisternis; het bittere zoet te maken en het zoete bitter? (Jes.5:20). Tegelijkertijd sluit en verzegelt de mond van al haar dienaren en verplicht hen om te zeggen wat *zij* zegt, en te loochenen wat *zij* loochent, door hen te dwingen 'hun ongeveinsde goedkeuring en toestemming te geven aan alles wat gevonden wordt en voorgeschreven is in en door het Common Prayer Book en te beloven dat zij zullen handelen 'overeenkomstig de liturgie zoals die bevestigd is bij de wet'.

En als enige van hen gelukkig door God geleerd zijn aangaande de dingen van Christus in hun eigen ziel, en genade en getrouwheid hebbende om te prediken wat zij getast, gevoeld en gesmaakt hebben, en op de kansel tegenspreken wat zij volgens het formulier voorlezen, worden zij met toornige blikken aangezien door de bisschoppen, veracht door de hen omringende geestelijkheid en gehaat door de wereldsgezinde leden van hun gemeente, totdat ten laatste de machtige overtuigingen van een verlicht geweten hen noodzaakt om hun ziel te bevrijden door uit Babylon te vlieden.

Maar mij wordt gezegd dat de Kerk van Engeland de ware Kerk is; dat zij haar sacramenten en dienaren in een rechte, onafgebroken lijn van de apostelen ontvangen heeft, en dat als men zich van haar afscheidt, men zich schuldig maakt aan scheurmakerij. Maar waar zijn de uiterlijke kenmerken van deze enige ware Kerk? Waar zijn de "merktekenen" van deze opvolgers van de apostelen als betoond in alle lijdzaamheid, met tekenen en wonderen en

---

⁴ Doopformulier

⁵ Bevestiging van lidmaten

⁶ Huwelijksformulier

⁷ Formulier van absolutie bij ziekenbezoek

krachten'? (2Kor.12:12). Zijn die te vinden bij de heren bisschoppen, bij de hoogmoedige en opgeblazen waardigheidsbekleders, bij de geestelijkheid die uitgaat om te jagen, te dansen en kaart te spelen? Of kunnen zij gevonden worden bij die zedelijke en voor het uiterlijk onberispelijke predikanten, die na hun plechtige gelofte om 'de lusten van het vlees en de wereld te verzaken' zich bezighouden met de klassieken, wiskunde, geschiedenis, nieuwe talen, natuurlijke wijsbegeerte, godgeleerdheid en elke en andere zaak, behalve Christus te kennen in hun eigen zielen? Waar zijn de gaven en genadewerkingen van de Heilige Geest te vinden bij mannen die niet in staat zijn een enkel woord uit te brengen, tenzij het eerst geschreven is, of bij degenen die hun preken uit boeken overnemen, of uit hun eigen brein een wekelijkse lezing smeden over dorre zedelijkheid? Waar zijn de zegels van hun zending, waardoor zij zichzelf aangenaam maken als dienaars van God, 'In reinheid, in kennis, in lankmoedigheid, in goedertierenheid, in den Heiligen Geest, in ongeveinsde liefde. In het woord der waarheid, in de kracht Gods, door de wapenen der gerechtigheid aan de rechter- en aan de linkerzijde'? (2Kor.6:6 en 7)

Maar wellicht worden deze uiterlijke kenmerken van de opvolgers der apostelen ontdekt bij de evangelische partij, door velen zo hoog geacht. Wat doen deze geestelijken als stelsel, over het algemeen anders dan gemeenschappelijke zaken maken met de wereldse geestelijken, die zij in hun harten noch als christenen, noch als leraren beschouwen, om zodoende de Kerk staande te houden? Zij stellen voor het merendeel hun preken samen uit Simeons droge en geesteloze 'Schetsen'⁸, uitzienende naar hoge traktementen, handel drijvende in beroepen. Zij leiden hun onbekeerde zonen op tot dienaars van de Kerk en maken hen gereed tot een priesterlijke bediening, opdat zij een bete broods mogen eten. Wie van hen kan duidelijk en beslist rekenschap geven van zijn roeping door genade of van zijn roeping tot de bediening? Wat weten zij van de intrek van de wet in hun geweten, die schuld, veroordeling en dood met zich meebrengt? Wat van verlossing door de inwendige openbaring van Christus en de toepassing van het bloed der besprenging? Het grootste deel is erg vijandig tegen de fundamentele leerstukken van onvoorwaardelijke uitverkiezing, bijzondere verlossing, toegerekende gerechtigheid en 's mensen onmacht. En zij die de leer van vrije en soevereine genade tegenstaan, spreken met dorheid en dodigheid, zodat daaruit kennelijk blijkt dat zij door de gezegende Geest nooit tot bevinding van hun verloren staat zijn gebracht. De geestelijke kinderen Gods willen niet onder hun bediening neerzitten; want daar zij weinig of niets weten van het werk van de wedergeboorte, beproevingen, aanvechtingen of vertroosting van het volk van Christus, zo kunnen zij zichzelf niet aangenaam maken aan de gewetens van de geestelijkgezinden, noch als geroepenen door genade, noch als gezonden tot de prediking des Evangelies.

De geestelijke stand van de Kerk van Engeland, hetzij orthodox of evangelisch, beantwoordt dus misschien enige weinige en zeldzame gevallen, uitgezonderd de beschrijving die de Heilige Geest geeft in Micha 3:11: 'Haar hoofden richten om geschenken, en haar priesters leren om loon, en haar profeten waarzeggen om geld; nog steunen zij op den HEERE, zeggende: Is de HEERE niet in het midden van ons? Ons zal geen kwaad overkomen', en moeten wij ons verwonderen als het volk is zoals de voorgangers? De vereniging van de High Church of Orthodoxe geestelijkheid, zoals zij zichzelf vol hoogmoed noemen, bestaat op misschien enige uitzonderingen na, niet anders dan alleen maar uit openbare zondaars, eigengerechte farizeeën en dode formulierknechten. In deze 'vergadering der doden' leidt de blinde de blinden en al hun wekelijkse belijdenissen, absoluties, gebeden, dankzeggingen, diensten en sacramenten zijn, zoals zij dit eens zullen ondervinden, niet anders dan een voortdurende bespotting van de gezegende God, Die van Zijn vereerders eist dat zij Hem zullen 'aanbidden in geest en waarheid'. En het grootste deel van degenen die neerzitten onder de bediening van de evangelische predikanten, verschilt in niets van de 'vergadering der doden', die hierboven

⁸ Dit bedoelde werk van Mr. Simeon van Cambridge bevat schetsen van preken van Genesis tot Openbaring, behoorlijk verdeeld en onverdeeld om aangevuld te worden naar de bekwaamheid van een predikant. Op deze 'gepatenteerde krukken' lopen de meeste evangeliepredikers. Maar hoe weinig schijnen de schrijvers en de gebruikers van zulke ellendige kunstgrepen te achten dat de Heere 'den roof in het brandoffer haat' (Jes. 61:8) en dat hij is 'tegen de profeten die hun woorden stelen, een ieder van zijn naaste.' (Jer. 23:30)

beschreven is, daar zij daarheen zijn getrokken door de bijgelovige aantrekkelijkheid van de parochiekerk.

Wat het overige deel aangaat, er kunnen enkele zoekende zielen zijn die omzwerven over de barre heide, totdat zij er door honger en gebrek geheel afgedreven worden, of ertoe komen om de groene weiden en stille wateren van de genade des Evangelies te smaken onder een bevindelijke leraar. Maar de rest bestaat uit formulierknechten, met een evangelische belijdenis in het hoofd, maar zonder genade in het hart; of de predikant is een strenge calvinist is, 'tweemaal verstorven', een leerstellige belijder die nooit de plaag van zijn eigen hart leerde kennen, wiens consciëntie nooit werd omgeploegd door de wet, die nooit walgelig werd in eigen oog en nooit 'is ingedoken in de gracht, totdat zijn kleren van hem gruwden.' (Job 9:31)

Nederige, ootmoedige verbrijzelde zielen, die diepe kennis kregen aan de werkingen der genade en des verderfs, welker gewetens teder zijn gemaakt en die kenmerken hebben van Gods bemoeiingen met hen, kunnen niet lang blijven, waar zij nog met de leraar, noch met het volk gemeenschap hebben. En inderdaad, zozeer is het gehele beginsel van de praktijk van Engeland in tegenstelling tot het werk der genade op de zielen van de uitverkorenen en de 'eenvoudigheid en de oprechtheid Gods', dat een predikant die geen huichelaar of letterknecht is, en een zekere hoogte bereikt heeft in de christelijke bevinding, óf uit haar moet vlieden, óf ontzettend zondigen tegen de overtuigingen van zijn eigen geweten. Hij kan als een opgeblazen, dode calvinist in haar blijven; hij kan een hoog woord voeren in de leer en zondag aan zondag preken over de zekerheid van persoonlijke zaligheid; maar als hij eenmaal het werk van de Geest aan de ziel beschrijft, dan moet hij op een gegeven moment, óf van haar uitgaan, óf door op zijn gemak in haar te blijven zichzelf openbaren als een huichelaar aangaande de bevinding; van alle huichelaars en huichelarij de meest bedrieglijke en vreselijke. Kan, om iets te noemen, een man die het werk der wedergeboorte in zijn eigen ziel heeft leren kennen en wiens geweten teder gemaakt is door de Heilige Geest, voort blijven gaan met God te liegen door Hem te danken voor de wedergeboorte van zuigelingen?

Kan hij die besprengd is met het bloed van Christus en gevoed is met Zijn vlees, voort blijven gaan de tekenen van Zijn lichaam en bloed te geven aan de ongelovige, de eigengerechtigte en de ongoddelijke? Kan hij die het verbond der genade heeft leren smaken en bij bevinding intrad in het eeuwige onderscheid tussen de schapen en de bokken, voort blijven gaan God te bespotten, door bij het open graf van elke overleden ongelovige, vloeker en dronkaard, te verklaren dat hij is 'een broeder' en dat hij 'weggenomen is om bij God te zijn? Denkbeelden in het hoofd, hoe helder en nauwkeurig zij ook mogen zijn, een verwaand vertrouwen op de zaligheid, hoe luid klinkend en verheven ook, kunnen een mens ertoe brengen om zo te beuzelen met de levende Jehova.

Maar een teder geweten, een Goddelijke vrees en een bevend ontzag voor Gods heiligheid en majesteit, zoals de gezegende Geest die in de ziel werkt, moet vroeger of later de mens uitvoeren uit deze vreselijke spotternij.

Aan dit wereldse en onheilige stelsel onttrek ik mij nu; en geprezen zij de Naam des allerhoogste Gods, Die mijn ogen verlicht heeft om deze gruwelen te zien en mij, naar ik vertrouw, een weinig van dat geloof geschonken heeft, waardoor Mozes 'liever smaadheid wilde lijden met het volk van God, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben.' Want veel liever wilde ik sterven in een werkhuis, onder de lieflijke instralingen van de eeuwige Trooster, en Zijn getuigenis aan mijn geweten dat ik uit God geboren ben, dan te leven en te sterven in weelde en onafhankelijkheid, zonder Jezus te volgen in dat pad van beproeving en lijden, hetwelk alleen leidt tot het eeuwige leven.

Maar mijn langdurige betrekking tot u als hoofd van het Worchester College, en met mijn broeders Fellows, veroorloven mij niet om de band met u te verbreken zonder u en die met u zijn, ernstig te waarschuwen voor God. Welke merktekenen zijn er dan in u, of in hen, van

nieuwe geboorte zonder welke niemand kan ingaan in het Koninkrijk der hemelen? Welke kentekenen heeft u, of hebben zij van een verbroken of verbrijzeld hart?

Welke inwendige ontdekkingen heeft u, of hebben zij gehad van het bloed en de gerechtigheid van Christus? Welk getuigenis van de gezegende Geest aangaande de vergiffenis van uw zonden en uw aanneming tot het volk van God? Indien 'iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe' (Rom.8:9), al is hij een gezond, gevierd schrijver, een scherpzinnige werkkunstenaar, of een diepdenkende godgeleerde. En dat u openbare dienaren van Jezus Christus geweest bent, zal uw verdoemenis alleen maar verzwaren, indien gij leeft en sterft in uw tegenwoordige ongelovige en onwedergeboren toestand.

Ik ben zwak en onwetend, vol zonde en bezet met gebreken, maar ik dank God dat Hij mij enigszins de kracht van de eeuwige dingen heeft getoond, en door vrije en soevereine genade mij heeft doen stilstaan op de baan van ijdelheid en zonde, die naar alle uiterlijke schijn mij gewis heenvoerde naar de binnenkamer, en van de dood.

Met alle verschuldigde achting tegenover u als Provoost van het Worchester College, veroorloof ik mijzelf te noemen,

uw dienstwillige J.C. Philpot

28 maart 1835